

Arrest

nr. 242 185 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig derde

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 10 oktober 2016 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Zij verklaarde I. A. A. te heten, te beschikken over de Somalische nationaliteit, uit Burane, Middle Shabelle, afkomstig te zijn en te behoren tot de minderheidsgroep Gaboye (Muse Dhiriye). Verzoekster zette uiteen dat zij haar hele leven in Burane had gewoond en dat zij zwanger was van een onbekende man waarna zij door Al Shabaab gearresteerd werd. Haar zus werd meegenomen opdat zij aan iemand van Al Shabaab uitgehuwelijkt kon worden. Verzoeksters vader werd gedood toen hij hun arrestatie probeerde te verhinderen, zo stelde zij. Verzoekster verklaarde verder dat zij konden ontsnappen uit de handen van Al Shabaab, waarna zij Somalië verlieten en naar Europa reisden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 oktober 2017 echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht werd aan verzoeksters Somalische nationaliteit. Op 21 maart 2018 weigerde de Raad bij arrest met nummer X eveneens verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 5 december 2018 diende verzoekster vervolgens een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Verzoekster diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Huidig, derde, verzoek werd door verzoekster ingediend op 7 augustus 2019. Zij verklaarde in het kader van dit verzoek voor het eerst haar eigen naam op te geven, B. I. D. en te beschikken over de Djiboutiaanse nationaliteit. Zij gaf verder aan dat zij vanaf haar geboorte tot haar vertrek in 2016 in Ambouli te Djibouti gewoond heeft. Verzoekster zet uiteen dat Tabarak, haar zoon, een onwettig kind is en geboren is buiten een huwelijk. Zij vreest dat zowel zijzelf als haar zoon gedood zullen worden door haar familie.

Verzoekster legt geen documenten neer ter staving van haar verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1.1. Verzoekster erkent thans tijdens haar eerdere verzoeken niet eerlijk te zijn geweest en weeft haar betoog rond de hoop een tweede kans te krijgen. Zij houdt tevens voor dat de aangebrachte elementen niet zouden zijn onderzocht.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal vooreerst wijst op het volgende:

“In het kader van uw huidige – derde – verzoek om internationale bescherming bekennt u dat u gelogen heeft over uw identiteit, uw nationaliteit en uw woonplaats (Verklaring Volgend Verzoek dd. 03/03/2020 (verder VVV 2), vragen 1-10). U verklaart verder dat u nu de waarheid wil zeggen (VVV 2, vraag 16), nl. dat uw kind T. een onwettig geboren kind is, geboren buiten een huwelijk. Het CGVS stelt vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees voor vervolging. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen heeft afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.”

De commissaris-generaal motiveert verder op pertinente wijze:

“Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u in het kader van uw derde verzoek verklaart altijd in Ambouli te Djibouti gewoond te hebben (VVV 2, vraag 10) en niet van Somalië te zijn (VVV 2, vraag 16). U verklaart verder uit Djibouti vertrokken te zijn omdat u buiten het huwelijk zwanger werd. U geeft echter geen reden waarom u in het kader van uw eerdere verzoeken de waarheid niet gesproken heeft. Echter, u werd reeds tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Somalië (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11/09/2017 (verder notities CGVS), p. 8-9), waarbij u vasthield aan de door u beweerde identiteit, nationaliteit en herkomst uit Somalië. U werd gewezen op een mogelijke weigering van uw verzoek tot internationale bescherming. U kreeg reeds tijdens uw eerste onderhoud voor het CGVS de mogelijkheid om uw verklaringen aangaande uw nationaliteit en herkomst uit Djibouti uit te klaren, waar u geen gebruik van maakte.

Bovendien bleef u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming volhouden dat u uit Somalië afkomstig was en over de Somalische nationaliteit beschikte en bleef u bij uw verklaringen die u eerder voor het CGVS had afgelegd (Verklaring Volgend Verzoek dd. 18/01/2019 (verder VVV 1), vragen 1-10). Men kan echter redelijkerwijze verwachten dat de persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, de asielinstanties van het land waar hij of zij aankomt en zich wenst te vestigen in vertrouwen neemt m.b.t. alle aspecten van deze vrees voor vervolging en dit vanaf het eerste verzoek tot internationale bescherming, zeker aangaande de nationaliteit, verblijfplaatsen en de personen die integraal deel uitmaken van de gevreesde vervolging in het land van herkomst. U slaagt er echter niet in een overtuigende verklaring te geven waarom u tijdens uw eerdere verzoeken hier geen eerlijke verklaringen over aflegde.”

Het weze benadrukt dat op verzoekster een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de procedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar verzoek en het is aan haar om van bij aanvang de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de betreffende autoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Zoals de commissaris-generaal eveneens terecht aangeeft, kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, dan ook worden verwacht dat deze van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Verzoekster bleef hiertoe manifest in gebreke. Zij komt thans niet verder dan toe te geven dat zij niet eerlijk is geweest en wijdt dit in haar verzoekschrift aan de vrees en het slecht advies van landgenoten, en aan de moeilijke omstandigheden waarin zij heeft moeten leven en overleven. Dit kan ook thans geen verschoning bieden en kan niet worden aanvaard als geldige uitleg ter rechtvaardiging van verzoeksters handelwijze. Van een verzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland te allen tijde correct en volledig inlicht.

Waar verzoekster voorhoudt dat het ‘nieuw’ karakter van de aangebrachte elementen niet werd onderzocht en dat de commissaris-generaal alles naast zich neer heeft gelegd, kan zij evenmin worden bijgetreden. De Raad wijst op het motief uit de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt en waarin op goede gronden wordt geoordeeld:

“Met betrekking tot de nieuwe verklaringen die u aflegt die geen verband houden met uw eerdere verzoeken, moet worden benadrukt dat deze evenmin overtuigen. Voor de DVZ geeft u geen reden voor uw frauduleuze verklaringen uit uw eerdere verzoeken (VVV 2, vragen 1-23). Er kan niet ingezien worden waarom u in de loop van uw eerste twee verzoeken niet enkel gelogen heeft over uw nationaliteit, uw plaats van herkomst en uw reisweg, maar ook een verzonnen vluchtrelaas te berde bracht, u – zelfs twee maal, aangezien u in Zwitserland nog een andere identiteit gebruikte - verzonnen identiteitsgegevens opdiste. Er is geen enkel billijk argument om in het kader van uw eerste twee verzoeken te beweren dat u in Somalië zwanger gemaakt werd door een onbekende man (notities CGVS, p. 6 + p. 17 + p. 22), waardoor u problemen kreeg met Al Shabaab, terwijl u in Djibouti buiten het huwelijk zou zwanger geworden zijn (VVV 2, vraag 16) en om die reden u uw land van herkomst, nl. Djibouti, werkelijk zou verlaten hebben omwille van een vrees voor uw leven (VVV 2, vraag 19). Ten tweede dient vastgesteld te worden dat uw eerste verzoek dateert van 7 oktober 2016 en u pas op 3 maart 2020 voor de eerste maal verklaringen aflegt over uw werkelijke identiteit en de door u beweerde reden voor vertrek uit Djibouti, en dus meer dan 3 jaar na het indienen van een eerste verzoek met de waarheid op de proppen zou komen. De vaststelling dat u eerder vele kansen had om de waarheid te vertellen (uw onderhoud bij DVZ in het kader van uw eerste verzoek, het onderhoud voor het CGVS dd. 11/09/2017, uw verzoekschrift en zitting van de RvV en de onderhouden bij DVZ in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming), doch op geen enkel moment besloot de waarheid te vertellen doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen nieuwe elementen. Wat betreft uw eerste verzoek blijkt dat u zowel in uw verzoekschrift als tijdens de zitting van de RvV halsstarrig vasthield aan uw verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn uit Somalië en vervolging door Al Shabaab te vrezen. Er werd u nochtans herhaaldelijk gewezen op het belang van waarheidsgetrouwe verklaringen. Bovendien werd u expliciet geconfronteerd met uw ware identiteit (notities CGVS, p. 8-9). Het is dan ook bijzonder frappant dat u, indien u werkelijk een danig ernstige vrees voor vervolging zou koesteren omwille van een onwettige zwangerschap u een totaal fictief vervolgingsrelaas zou opdissen. De vaststelling dat u deze elementen laattijdig aanhaalt – zelfs na het indienen van een verzoek om

internationale bescherming in Zwitserland en pas tijdens uw derde verzoek in België – ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. De vaststelling dat verzoekster middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen de Belgische asielinstanties intentioneel poogde te misleiden, doet afbreuk aan verzoeksters algehele en algemene geloofwaardigheid. De Raad wijst er eveneens op dat de commissaris-generaal op pertinente wijze vaststelt dat de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangevoerde elementen in ernstige mate wordt ondermijnd door het laattijdig aanhalen ervan, in het kader waarvan hij de geboden mogelijkheden tot het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen uiteenzet.

In de mate dat verzoekster meent dat zij diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd deze toe te lichten en nieuwe documenten neer te leggen (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken die (en op welke wijze deze elementen) een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te ontcrachten.

4.1.2. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, welk dan ook, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 augustus 2020, voert de verzoekende partij aan dat zij geenszins akkoord kan gaan met de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat zij nu wel de waarheid heeft verteld en de verwerende partij haar relaas en haar vrees ten aanzien van Djibouti niet heeft onderzocht. Zij herhaalt dat het niet aanvaardbaar is dat niets werd onderzocht.

Door zich niet akkoord te verklaren met de bestreden beslissing en er louter op te wijzen dat zij nu wel de waarheid heeft verteld, gaat de verzoekende partij niet *in concreto* in op de in de beschikking opgenomen grond. Dit is evenmin het geval waar zij louter voorhoudt dat haar relaas en haar vrees ten aanzien van Djibouti niet werden onderzocht en het onaanvaardbaar zou zijn dat niets werd onderzocht. In voormelde beschikking wordt terecht vastgesteld dat de verzoekende partij middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen de Belgische asielinstanties intentioneel poogde te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan de algehele en algemene geloofwaardigheid in hoofde van de verzoekende partij. Tevens wordt er op pertinente wijze op gewezen dat de commissaris-generaal vaststelt dat de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangevoerde elementen in ernstige mate wordt ondermijnd door het laattijdig aanhalen ervan, in het kader waarvan hij de geboden mogelijkheden tot het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen uiteenzet. Onder verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt in voormelde beschikking dan ook op goede gronden geconcludeerd dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij brengt echter geen daadwerkelijke en concrete opmerkingen aan betreffende de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij valabele elementen of argumenten bijbrengt die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS